FERNANDO RIERA:

„TEHNICĂ — INTELIGENȚĂ — INTUIȚIE ÎNAINTE DE ORICE...“

Celebrul antrenor chilian **Fernando Riera**, aflat în vizită în **Brazilia**, a acordat corespondentului nostru, **ALFREDO CARLOS BARRA**, un interviu în exclusivitate pentru revista „FOTBAL“. Considerat de specialiști ca unul dintre cei mai completi antrenori, în sensul că a crescut, ca jucător, în fotbalul sud-american dar s-a perfecționat — ca antrenor — în cel din Europa, Fernando Riera cunoaște foarte bine cele două mari școli ale fotbalului mondial.

La prima întrebare, antrenorul care a dus echipa Chile pe locul III al C.M. 1962 și conduce actualmente pe Universidad Catolica din Santiago de Chile a definit fotbalul actual, așa cum îl vede el:

„Fotbalul modern cere spectacolul, tocmai pentru că a împrumutat multe din legile de viață ale acestuia. Mingea trebuie „tratată“ cu dragoste, cu atenție, dar asta nu exclude spiritul competitiv, lupta pentru performanță, fără de care n-ar exista echipe mari și echipe mici. Eu doresc să imprim jucătorilor mei, alături de calitățile lor de tehnicieni tocmai acest sporit spirit de combativitate dar nu țintesc în nici un caz să-i fac să renunțe la ceea ce are frumos fotbalul. Dimpotrivă. Vreau să-i fac mai completi. Iată de ce protestez împotriva procesului de intenție ce mi se face, a reputației de adept al jocului atletic, în forță, în dauna spectacolului, ce mi se creează în mod eronat. Dar, ca unul care am trăit atîția ani în fotbalul european îmi dau seama că victoriile peste nivelul continentului sud-american, adică în întrecerea directă cu europenii, nu pot fi realizate numai prin artificii de tehnică. Crezul meu ca antrenor rămîne acesta și exprimîndu-l, toți cei ce mă înțeleg greșit, aici în America de Sud, își vor revizui — poate — opiniile: pregătirea fizică este un accesoriu indispensabil dar tehnica, inteligența, intuiția jucătorului rămîn totul, sînt primele condiții pentru a ajunge la fotbaliștii-vedete“.

Un interviu în exclusivitate pentru „FOTBAL“

Despre ascensiunea aceasta spre platforma vedetei, Fernando Riera spune că... **„în Europa un jucător fără o tehnică prea mare poate ajunge un idol, fiindcă idolii sînt fabricați acolo de conducătorii de cluburi. În America de Sud, fotbalistul nu are stimulentul de tip european și el este obligat să-și apropie veritabila virtuozitate chiar înainte de a călca pragul marilor cluburi“.**

Neputînd să evite subiectul care se discută cu aprindere în întreaga Americă de Sud — **Campionatul mondial** — Riera ține să sublinieze că cele ce va spune sînt cu adevărat sincere și nu determinate de curtoazie:

„Viitorul titlu va reveni unei țări sud-americane. La ora asta sînt convins că Brazilia va învinge. Cu o singură condiție: să prezinte o selecționată adevărată și nu una dezorganizată, nepregătită, ca aceea din Anglia. Pe locul doi, cu siguranță Mexic; se pregătește cu ardoare de trei ani, mai are încă doi la dispoziție și, apoi, e... gazdă“.

Nu vă lăsați păcăliți de Osim și Giaici

(Urmare din pag. 3)

foarte dibace în „a îngheța jocul“ adică în a păstra balonul, în a juca la pas pentru a împiedica pe adversar să-și impună jocul. Așadar, iugoslavii au jucat la Marsilia ca și cum ar fi fost argentinieni sau uruguayeni. Ca și cum numeroasele turnee în Africa de Sud, efectuate de cluburile din Belgrad (Steaua roșie și Partizan, chiar în această iarnă) ar fi servit de lecție și cimp de experiență. La Marsilia deci, pentru a obține meciul nul pe care-l doreau, oaspeții au știut să spargă ritmul echipei Franței, destul de dezordonată și inconsistentă la mijlocul terenului, de altfel.

În domeniul tacticii, oamenii lui Mitici au avut o organizare destul de rațională. Ei au regrupat rapid trei mijlocași în fața celor patru fundași și foarte aproape de aceștia. Astfel, portarul *Pantelici* a fost mereu bine protejat și ferit de șuturile de la distanță sau de acțiunile inițiate de departe. Acest *Pantelici* (de la Voivodina, 25 ani) este un demn urmaș al lui *Soskici* și *Beara*. Este o veritabilă „panteră neagră“, posedă o suplețe și o priză la mingile înalte, absolut impecabile. Cei patru fundași nu utilizează nici linia, nici lacătul. Ei execută marcajul individual deîndată ce adversarul a intrat în posesia mingii. La Marsilia, unul din cei doi fundași centrali, *Mihailovici*, a jucat în poziție de „libero provizoriu“, atunci cînd s-a conturat un pericol, lăsîndu-i coechipierului său *Paunovici* grija de a-l marca strict pe atacantul central francez Combin cu care *Mihailovici* n-ar fi putut rivaliza la mingile înalte. Fundașul drepta, *Fazlagici*, jucător înalt, fin și elegant, este foarte dur în atacurile la om, agresiv și dinamic. Dar, se face semnalat mai ales prin simțul contraatacurilor. Cînd se transformă în extremă, știe să depășească în forță, să dribleze și să tragă la poartă ca *Facchetti*. Cît despre fundașul stînga *Holțer*, el se impune mai ales prin neregularități.

Așa dar, apărarea iugoslavă a fost adesea foarte întărită și densă la Marsilia. Mișcarea de acoperire a fost ușurată de retragerea mijlocului *Georgevici* (19 ani, Partizan Belgrad), care a știut să se transforme cu abilitate în apărător suplimentar. Deși foarte tînăr, activitatea lui în teren este neobosită iar virtuozitatea lui tehnică (dribling, pase) strălucită. Lui *Georgevici* i s-au alăturat, în ceea ce privește sarcinile defensive, *Osim* și *Trivici* care se retrăgeau pînă la înălțimea atacanților adverși pentru „a le încurca cărțile“.

Dar îndată ce balonul era recuperat de iugoslavi, ei intrau în faza ofensivă a jocului, îl căutau pe *Osim* și îi transmiteau balonul. Iar acesta, grație extraordinarului său talent în driblingul lent, păstra balonul cît timp vroia și dădea tonul unui mic balet de schimburi de pase și de triunghiu care inmuiau ardoarea jucătorilor francezi, obligîndu-i să alerge fără încetare în gol și să încerce zadarnic să recupereze balonul. Cu acest joc, iugoslavii mi-au făcut cea mai bună impresie dar este sigur că această tactică nu este valabilă pe teren propriu și că la Belgrad, atît în fața Franței cît și în fața României echipa va trebui să se arate mai eficace. Va ataca desigur mai deschis și va înfrunta apărarea adversă cu un număr mai mare de atacanți. La Marsilia, de exemplu, aripa dreaptă *Musovici* a fost ca și inexistentă. *Mitici*, de altfel, ține în rezervă pe extremul stînga *Rora* care nu este lipsit de forță de pătrundere. Tînărul extrem dreapta de la Sarajevo (*Musenici*) și-a cîștigat galoane de titular. El este suplu, dotat cu un bun joc de cap, rapid, solid și speculant în fața porții.

Dar cele două vedete incontestabile ale echipei iugoslave sînt *Osim* și *Giaici*. Primul seamănă cu cehoslovacul *Kvasniak* prin talia

GIAICI

sa (1,90 m) și silueta de baschetbalist. Varietatea driblingului său, protejarea balonului, subtilitatea sa mi l-au amintit pe românul *Dobrin*. Piciorul drept al lui *Osim* este la fel de abil ca stîngul piteșteanului. De mult n-am văzut un jucător care să știe să păstreze balonul cum și cît vrea, așa ca *Osim*. În această echipă el dă tonul și ordinul de declanșare a atacurilor. El este deci omul care trebuie anihilat...

Pe de altă parte, la Marsilia, toate contraatacurile iugoslavilor au fost purtate de aripa stîngă *Giaici*, unanim considerat în țara lui ca jucătorul actual nr. 1. Acest stîngaci îndesat dar suplu, cu schimbări de viteză derutante, te face să te gîndești la un șarpe. Fentele sale strălucite și demarajele sale, controlul balonului ca și șuturile sale sînt mereu precedate de un fel de balansare lentă a bustului care seamănă cu acțiunea de hipnotizare a unui șarpe gata să atace.

OSIM, GIAICI. De acești doi oameni, trebuie să vă temeți, în primul rînd, fotbaliști români în viitorul vostru meci de la Belgrad! Ei sînt cei care au readus naționala iugoslavă în grupul bunelor echipe europene. Ei trebuie neutralizați pentru a reduce echipa Iugoslaviei în postura de echipă ca toate celelalte. Dar e greu să-i păzești pentru că ei posedă realmente clasă internațională. Totul este să nu te lași păcălit de ei cum s-au lăsat francezii, simbătă, la Marsilia.

La Belgrad, eu cred că francezii se vor putea descurca dacă vor rezista în apărare și-și vor impune un joc de contraatac care nu prea le convine iugoslavilor. Poate că meciul de la 24 aprilie al francezilor la Belgrad le va servi ca experiență atacanților români.

Indiscreții de la meciul Bulgaria — Italia

PÎNĂ LA MINUTUL 1

UN PIVOT NUMIT FACCHETTI

Primii care vin la stadion sînt italienii. Neverosimil de devreme: cu o oră și 45 de minute înaintea începerii jocului. „Nu e prea de timpuriu?“, l-au întrebat confrații din peninsulă pe Valcareggi. „Nu, a venit răspunsul. Vreau să facem totul cu încetineală, în liniște, pe îndelete...“ După ce au lăsat sacoșele cu echipament în cabină, „azzurii“ au ieșit pe teren. Fiecare fotbalist simte nevoia să pășească, o clipă mai devreme, pe scenă. Poate și pentru a-și mai alunga din emoție, luînd contact cu atmosfera partidei, dar — practic vorbind — motivul îl reprezintă stabilirea durității terenului sau a umidității lui, pentru alegerea crampoanelor.

Îndată ce au revenit, De La Casa, maseurul — trece la fixarea crampoanelor alese de fiecare dintre jucători, aidoma cu ceara pe care schiorul o stabilește cu atîta atenție și după multe consultări. Apoi, toată lumea se așează pe bănci. E într-adevăr, un ritm leneș, molatec în desfășurarea întregii operațiuni, îl recunoști pe imperturbabilul și tacticosul Valcareggi în tot ceea ce vezi. Constat că nimeni nu-și pune bocancii sau ghetele de fotbal. Cei 12 — includeți-l și pe portarul de rezervă Vieri — încalță ghete de baschet. Și tot alene, fără zarvă, întreaga „trupă“ trece în sala de gimnastică de alături unde, îmi aduc aminte, văzusem la Campionatele europene de baschet din 1957 un meci bun: România — Ungaria, gonit aici de ploaia care cădea afară.

N-aveam să văd nici acum un baschet chiar de nepriceput. Cel puțin unul dintre acești 12 albaștri poate juca oricînd, după părerea unui fost cronicar de baschet, într-o echipă de primă categorie. Îl cheamă Facchetti și nimic din ceea ce reprezintă arta unui pivot nu-i este necunoscut: a transformat toate cele șase lovituri libere de care a beneficiat — dictate de arbitrul meciului, Salvadore — și a marcat cinci coșuri, unul mai frumos ca altul, din angajare, din întoarcere, cîrlig etc. Îl vedeam în el pe Petschowski care juca așa de bine tenis de masă și volei și făcea totul mai repede, fără greșeli, ca ceilalți, fiindcă avea ceea ce e principalul, TALENT PENTRU SPORT, asemenea căpitanului „squadrei azzura“. După 20 de minute, italienii se retrag de pe terenul de baschet și ușa cabinei nu mai lasă să treacă dincolo de ea decît pe cei 12 jucători plus Valcareggi. Restul suitei, ne retragem discret... Privesc ceasul. Mai sînt 30 de minute bune pînă la începere.

Și-atunci apare un grup frămîntat și grăbit, cu o cohortă de vînători de autografe (la Sofia sînt de cinci ori mai mulți ca la noi, la București) în ariergardă.

UN CAMPION DE SCHI...

E partea a doua a reportajului nostru: echipa Bulgariei și-a fixat sosirea la stadion, exact în timpul minim pretins pentru echipare și preparative. Spre deosebire de liniștea de dincolo, aici dialogurile sînt repezi, la o tonalitate destul de înaltă. Într-un sfert de oră, oamenii lui Boșkov sînt în „armura“ de joc. Și iată-i pe cei 11 albi, în goană, tot așa de precipitați ca la venire, năpustindu-se spre cele cîteva trepte care duc spre teren. Ei bine, în momentul următor am avut certitudinea că tribuna s-a prăvălit peste noi. Un tunet a căzut peste tonele de beton făcîndu-le să vibreze, să plîngă parcă. Zecile de mii de spectatori de afară își primeau favoriții!

Urmează o încălzire de o rapiditate și o intensitate cum vezi rar. Remarc schimbările de direcție, ușurința cu care „nr. 2“ slalomează printre mingile puse jalon la mijlocul terenului. Îmi dă chiar impresia că alunecă. Dar el chiar alunecă, fiindcă a făcut-o de mii de ori pe pîrtiile munților Bulgariei și din alte părți, și a făcut-o la nivelul performanței, fiindcă a cucerit de multe ori și titlurile Bulgariei, și altele internaționale, acest Șalamanov, care a părăsit albul zăpezii pentru verdele gazonului, cîte o dată generos, cîte o dată răzbunător. Și sub încurajările mulțimii, intrarea în atmosferă și în rigorile meciului ale unsprezecelui bulgar continuă. Pînă în clipa cînd, în gura tunelului apar cele trei siluete în negru ale arbitrilor. Jucătorii în alb vin, monom, spre noi, același grup agitat în care replicile scurte se schimbă sacadat și gîfîit.

Din întuneric, de la cabine, vin italienii care au lăsat după scurtul joc de baschet, pomadei speciale, misiunea de a le încălzi mușchii. E liniște totală acum. Arbitrul Schulenburg numără oamenii din spatele lui cu atenție. Așa cum nu avea s-o facă însă pe teren, la cîteva decizii importante. Și-apoi, acest cortegiu ritual — trei oameni în negru în față și douăzeci și doi în urma lor, pe două rînduri, o formație a victoriei sau înfrîngerii, pornește spre punctul alb din mijloc, acolo de unde încep toate triumfurile și toate dramele fotbalului...

Eftimie IONESCU

ȘTIRI

TABĂRA DE COPII ȘI JUNIORI organizată recent la Snagov, cu elemente din cele mai dotate din țară, a oferit posibilitatea completării lotului reprezentativ cu cîțiva juniori talentați, ale căror nume le consemnăm cu speranța că nu vor înșela așteptările:

Beldean (Progresul București), **Tudor** (F.C. Argeș Pitești), **Hainal** (A.S.A. Tg. Mureș), **Manda** (Unirea Drăgășani), **Matei** (Progresul București), **Drăgan** (Dinamo București).

●

ÎNCEPE EDIȚIA 1968—69 A CUPEI ROMÂNIEI. Prima fază, din etapa de masă, a populare competiții urmează să înceapă de la 15 aprilie, în organizarea comisiilor județene de fotbal. La această fază pot lua parte echipe școlare, militare, sătești și din întreprinderi, afiliate sau neafiliate la F.R.F., cu jucători legitimați și nelegitimați, dar figurînd pe tabele vizate de comisiile locale respective. În mod obligatoriu vor participa echipele din campionatele inter-județene. Comisiile județene au datoria să ducă o largă acțiune de popularizare a Cupei pentru a atrage cît mai multe echipe, să întocmească și să difuzeze programul jocurilor și să asigure o desfășurare normală a întrecerilor, respectînd termenele diferitelor etape.

●

© ACȚIUNE REUȘITA desfășoară U.T. Arad, organizînd anual cupa care poartă numele echipei și care este rezervată echipelor de elevi din școlile generale (născuți în anii 1955—56).

La ediția de anul acesta, a doua, au participat 16 echipe. La terminarea competiției (sistem cupă, adică eliminatorie) au fost reținuți 35 de jucători (nelegitimați la vreo echipă) pentru centrul de copii și juniori.